

[Christiani.]

bejdsgiverforeninger. Hvis de ikke har været det i alle Forhold, er det ikke, fordi det har min Billigelse, og hvis jeg kan bidrage til, at de bliver det i Fremtiden, skal min Indsats i saa Henseende ikke mangle.

Jeg vil derefter gerne vende mig til det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen. Jeg maa ærlig talt sige, at jeg for det første maa takke for de venlige og anerkendende Ord, som det ærede Medlem rettede til mig rent personligt. Jeg kan maaske ogsaa gengælde dem ved at sige, at jeg ogsaa altid havde hørt det ærede Medlem særdeles sympatisk omtalt, men at jeg ogsaa har haft mine Skuffelser ved at komme ind i dette høje Ting og høre, hvorledes det ærede Medlem behandler Sagerne.

Det ærede Medlem mente, at det var rigtigt i den dybt alvorlige Sag, som vi her taler om, at bruge et, om jeg saa maa sige, morsomt Billede om mig, og det kan jo godt være, at det hører med til Tingets Skik og Brug, at man forsøger at spække de alvorlige Taler med smaa gemytlige Billeder, og fra min Side skal der i saa Henseende heller ikke mangle noget. Jeg maa ærlig talt sige, at da jeg sad og saa paa det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen, hvorledes han forstod heroppe fra Talerstolen ved venlige og gemytlige Udtalelser til højre og venstre at glatte og udligne og udslette, saa man til sidst slet ikke kunde finde, hvor Konturerne er, saa kom jeg til at tænke paa et Billede fra Fritz Jürgensens Tegninger, hvor man ser Familiens gemytlige Onkel sidde ved Bordet med alle de beundrende Medlemmer udenom sig, og saa siger Medlemmerne: Ja, lad os spørge Onkel, ja, hvad mener Onkel? og Onkel drejer saa ganske gemytligt paa Tommelfingrene og svarer: Tja —, i denne Sag kan der jo siges meget baade pro et contra. Det kan lyde forfærdelig godt, men det er jo ikke saaledes, vi faar Klarhed over de Spørgsmaal, vi her beskæftiger os med, og det er jo i Virkeligheden det, vi ønsker, og det er jo ogsaa derfor, vi er forsamlet her.

Et af de vigtigste Spørgsmaal, som det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen kom ind paa i sin Tale, var Spørgsmaalet om Lønningerne. Jeg kan heller ikke nægte, at dette Spørgsmaal er overordentlig vigtigt. Nu skal jeg ikke i Detailler gaa ind i den lange Udvikling, som det ærede Medlem fremsatte om Forholdene rundt omkring i forskellige Lande, denne Udvikling, som begyndte med det smukke Billede, og som

derefter i rørende Vendinger forklarede, hvordan det vilde være frygteligt, hvis en saadan 20 pCts Lønnedskæring blev gennemført. Derefter viste denne Udvikling, hvor lidt en Arbejderfamilie med 53 Kr. om Ugen i Virkeligheden har at leve af, og hvor elendig det blev for alle Lande med lav Løn, og hvorledes vi derfor, hvis vi vilde opretholde et Kulturniveau, som var os værdigt, ikke paa nogen Maade kunde tænke paa at følge den Vej, som jeg havde anvist.

Jeg kan meget nøje slutte mig til de forskellige Udtalelser, som det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen her har fremsat. Der er paa mange Maader noget rigtigt i disse Udtalelser; men der er bare een Grundfejl, og den vil jeg gerne straks gøre opmærksom paa. Det er en stor Misforstaaelse, hvis det ærede Medlem eller nogen anden indenfor det Parti, som det ærede Medlem tilhører, eller hvis nogen Vælger, som stemmer paa dette Parti, er af den Opfattelse, at det i vort Parti er et Ønske, at Arbejdslønnen skal være lav; tror de det, saa tager de fejl. Det er ikke vort Ønske. Vi har netop det Ønske, det bestemte og stærke Ønske, at Arbejdslønnen skal være saa høj, som det overhovedet er muligt, og jeg vilde synes, det var ganske overordentlig mærkeligt, om der var noget tænksomt Menneske, som ikke mente, at saadant kunde alene føre til den størst mulige Lykke for Befolkningen.

Men det, som er Ulykken, det er, at ikke hele vor Arbejderstand har den Løn, som nogle af den har — for hvis de bare havde det, saa vilde det hele være ganske udmærket. Men desværre er der halvandet Hundred Tusind Mennesker i dette Land og i dette Øjeblik, der spørger: Hvornaar skal denne Tilstand blive anderledes? Hvornaar faar vi noget at bestille? Hvornaar faar vi mere at leve af? For de har nemlig ikke 53 Kr. om Ugen, og den Dag, de havde 53 Kr. om Ugen — jeg vil ikke en Gang sige alle sammen, men dog saadan i det væsentlige —, saa vilde jeg være den første til at slaa mig sammen med det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen og arbejde for, at de kunde faa 60 Kr., for saa maatte der jo nok være Raad til en lille Margin igen.

Men det, som i Øjeblikket for mig er det alvorlige ved Sagen, det er disse halvandet Hundrede Tusind, der formodentlig ikke har 20 Kr. om Ugen — hvis de da har det, og det mener jeg er i høj Grad for lidt —, og hvis det kan naas — og det kan naas, det er jeg ganske overbevist om — ved en Udligning, en *à jour*-Føring af Lønniveauet, at aabne Beskæftigelsesmuligheder og Mar-